

WESTPAC - CBA

Előszó

Az elmúlt 3 évben életem egy jelentősebb részét töltötte ki a deviza alapú kölcsönök pereire felkészülés, az emberek szemének felnyitása és az igazság darabjainak összeszedése. Szerencsére ezen nemes feladatot társaimmal is meg tudom osztani, így egymás vállára állva, egymásból erőt merítve tudunk úgy szembe nézni a gonosszal.

A közösen eltöltött időszak alatt szinte mindent megtapasztaltunk már, a bank pitiáner kicsinységétől kezdve, a behajtó arcátlanságán keresztül, érintve a fél lábbal már a börtönben lévő banki droidok fenyegetésén keresztül a bankok végtelen közönyét. Azt hittem, már mindent láttam. Ennél nagyobbát már nem is tévedhettem volna.

Valahol a lelkem mélyén bíztam abban, hogy ami most történik, az csak a körülmények szerencsétlen egybeesése. Aztán egy álmos reggelen, ezt a törékeny reményt, mint egy pár millió megatonnás neutronbomba pusztító tüze, úgy szaggatta szét a Westpac nével elhíresült ügy, amely mintegy receptként szolgált Magyarországnak és a környező országok lerablásához.

Bevallom, nem ismertem ezt az ügyet. De ahogy a részleteibe süllyedtem, szinte minden ismerős volt. Az egyetlen különbség, hogy a Westpac - CBA ügy ezelőtt HARMINC évvel történt.

Ennek fényében nehezen védhető a magyar bankok azon álláspontja hogy minden szabályos és erre senki sem számított vagy számíthatott.

A jelen fordítás Ian Fisher (elnök, deviza kölcsönt felvevők szövetsége) levelét tartalmazza, amelyet David Hawker képviselőnek írt, aki a pénzintézetekkel foglalkozó állandó bizottságot vezette Canberrában. A levél dátuma 1996. augusztus 30.

Elnézést kérek, ha helyenként talán kissé pontatlan a fordítás, vagy nem úgy siklik az olvasó szeme a sorokon, mint szeretném. Remélem a lényeg azért egyértelmű, tiszta és érthető.

Szőlősgyörök, 2014. május 4.

Nagy Imre
(westpac@nagyimre.com)

Az eddigi sikereink a <http://hitelsikerek.hu>-n követhető, a csoportunk pedig a

<https://www.facebook.com/groups/devizashitelremegoldasvan/>

címen érhető el.

Beadvány

Félrevezető állítások tárgyában

a

Képviselők háza
Bank, Pénzügy és közigazgatási állandó bizottsága
számára

"A bizonyíték, amely a vizsgálat előtt benyújtásra kerül úgy kezelendő, mintha az a Parlament előtti eljárás része lenne, ennek megfelelően felhívom a figyelmét, hogy a Bizottság bármilyen szándékos félrevezetése oly módon kezelendő, mintha a lenézné a Parlamentet" - figyelmeztette Stephen Martin (a Bizottság elnöke) a tanúkat a bizonyítékok átadása előtt.

1. RÉSZ

A bankok (különösen a Westpac és a CBA) többször ragaszkodott ahhoz, hogy a DAK (deviza alapú kölcsön) értékesítésük a piaci versenynek köszönhető.

Minden kétséget kizáróan, Önök félre lettek vezetve (hivatkozás 4, 5, 7). Bőséges bizonyíték áll rendelkezésre arra vonatkozóan, hogy az ügyfeleket egymás elől halászták el, a termék reklámozása széles körben folyt (hivatkozás 2D) és hogy a bankok a deviza alapú kölcsönre beszélték rá az ügyfeleket. A Westpac esetében a hirdetések olyan sikeresek voltak, hogy ennek köszönhetően 1985-ben 1.2 milliárd AUD hitelt helyeztek ki így módon. A Westpac Alber Look (vezető, Westpac Queensland, Nemzetközi Üzletek osztály) részére elérendő értékesítési rátákat állapított meg. Albert ezeket nem csak elérte, hanem több esetben oly mértékben túl is szárnyalta, hogy a cél értékesítési rátákat év közben is emelték.

L.E. Taylor a CBA vezető ügyvédje és tanácsadója egy beadványt nyújtott be D. Elder (titkár, Bank, Pénzügy és közigazgatási állandó bizottsága) számára 1992. augusztus 14-i dátummal, amely 1987 darab, különböző újságokban megjelent hirdetményt tartalmazott. (S745 oldal, hivatkozás 2D, 2E). Annak ellenére, hogy az ügyfelek nagy veszteségeket szenvedtek az árfolyamváltozáson és a bank segítségéért könyörögtek, a CBA teljes erővel tolt a hirdetéseket.

Mellékelünk több olyan hirdetményt, amelyet a bankok a 1982 és 1985 közötti időszakban jelentettek meg. A konklúzió könnyen levonható (melléklet 2C, 2D, 2E). A józan paraszti ész szerint fel kell tenni a kérdést, hogy ha egy bank nem igyekszik deviza alapú kölcsönt nyújtani, akkor egyáltalán miért reklámozza? S ez esetben a Westpac és a CBA miért teríti erőszakosan a deviza alapú kölcsöneit a piacra, ahogyan azt ezen dokumentum 2. részében kifejtjük?

2. RÉSZ

A CBA és a Westpac mindig ügyelt arra, hogy a deviza alapú kölcsöneiket ne erőltesse a piacra (CBA bizonyíték 22/5/91)

Önöket ismét félrevezették. Nézzék meg a dokumentumokat G1, G2, G3, G4, G5, G6, G7, G8, G9, G10, G11, G12, G13, G14, G15, G22, G29, G36, G40, G41, G43, G45, G46, G47, G50, G73B, G92d és G139. (hivatkozás 2D, 2E, 3, 3A) Szenteljének megkülönböztetett figyelmet a G7, G10, G29, G40, G73B, G92d és a CBA Kézikönyv, G139. Document G40 R.G. Wilkie által (*Nemzetközi Üzletág Vezető CTB, Központi Iroda*), amelyet Western Australia Kormányzójának 1984 június 20-án írt (hat hónappal a deregularizációt követően). Ez a versenytársakról ír, azok adózási praktikáiról és hogy mennyi pénz lehet keresni a deviza swapon, amellyel megkerülhető az adózás, illetve a Nemzeti Bank által felállított szabályok. Ez a **legdöbbenetesebb olvasmány. Kérjük olvassa el!** További meglepő megállapításokat olvashat ugyancsak a fentebb említett "G" dokumentumokban, a 3A hivatkozáson belül J.R. McLennan által, "Megjegyzések a CTB-ről" címszó alatt. Ezek a dokumentumokat - titoktartás terhe alatt - McLennan terjesztette a Bizottság elé.

A CBA "G" jelű dokumentumaira az Ausztrál Szövetségi Bíróság konkrétan utalt - Full Bench fellebbezése, Quade és társai a Commonwealth Bank of Australia ellen, ahol is új eljárás indult, mivel az alsóbb bírósági szintek nem ismerhették meg a "G" dokumentumok tartalmát. (Hivatkozás 15)

A következő bekezdés a Westpac alkalmazásában álló Albert Look emlékeztetőjéből származik, amelyben 1985. április 30-án vezetőjének küldött, miután részt vett egy deviza alapú kölcsönről szóló konferencián:

A Commonwealth Bank of Australia elég rámenős prezentációt tartott, s mind az előadó, mind pedig 5 segítője névjegykártyákat osztogatott. (4. hivatkozás)

Clive Alexander, a Westpac Globális Kincstár Osztályának vezetője eskü alatti vallomásának (1992, szeptember 25) "X." bekezdésében leírja két, nemzetközi üzleti vezetők számára rendezett konferencián tapasztaltakat. Kifejti, hogy R.Ramke úr (Westpac Queensland) részére bemutatta azon statisztikai adatokat, mely szerint a külföldi devizakihelyezések már nem szóltak másról, mint értékesítési versenyről az egyes ausztrál területi divíziók között (főleg Queensland és New South Wales).

3. RÉSZ

Mind a CBA, mind pedig a Westpac fenntartja, hogy a deviza alapú kölcsönöket Singapore-ban könyvelték le és ez volt az a fióktelep, amely az árfolyamot és kamatot meghatározta minden lehívási és átváltási időszakra.

Az adósok a banktól követelték a bizonyítékokat, mindhiába. Nagyon sok megtalált dokumentum azonban azt mutatja, hogy a kamatokat Sydney-ben határozták meg és hogy a szingapúri fejléces papírokból kikövetkeztethetően létezett egy szingapúri fióktelep. Tulajdonképpen a bank minden mindent belföldről intézett, a szingapúri kirendeltségre csak azon hátsó szándék miatt volt szükség, hogy ily módon kikerüljenek az ausztrál adózás alól, mint ahogyan azt a 2. részben említett "G" dokumentumok leírják. (Hivatkozás: 3, 3A, 10A, 15, 16)

Több olyan telex üzenet is napvilágra került, amelyben a szingapúri kirendeltség a CBA Sydney-i irodáját kérdezi: "Megmondanátok nekünk az AUD árfolyamát, lehetőleg azonnal?". Egy másik dokumentumból egyértelműen kiderül, hogy "CBA Sydney utasította Szingapúrt hogy mely váltási árfolyamot kell használnia egy két nappal későbbi lehívásnál". Ezekből egyértelműen kirajzolódik, hogy hol határozták meg a kamatokat, illetve honnan irányították a hitelezést. Ezek egyben megkérdőjelezik a CBA bank 1991.05.22-én, a Bizottság számára benyújtott bizonyítékok hitelességét (2148. oldal), továbbmenve pedig megerősíti, hogy létezett olyan terv, amelynek célja az adósok teljes kizsákmányolása volt (27. hivatkozás).

4. RÉSZ

A JOGRENDSZER. "A bíróság a megfelelő fórum, ahol az egyedi adósok elmondhatják a panaszaikat". (CBA bizonyíték 22/5/91)

S miért is ne mondhatnák? Ugyanis a bank pénzügyi ereje akkora, hogy a legtöbb embert egyszerűen elbátortalanítja a vele való pereskedés. Azok az adósok, akik a perig eljutnak, számíthatnak arra, hogy a bank kiforgassa őket a pénzükből, így lehetetlenné téve számukra az igazságuk kimondását. A legdurvább megfélemlítési taktikát lehet lehet látni a Drambo vs. Westpac perben. [Szövetségi Bíróság Brisbane, G92 of 1991] Számos meghallgatás előzte meg a az 1995. szeptember 11-i tárgyalási napot. A Westpac ügyvédje, Feez Ruthning 1995. március 30-án levelet juttatott el a Drambot képviselő ügyvédnek. Ebben leírják, hogy minden olyan cég és személy ellen fizetési meghagyást vagy egyéb eljárást kezdeményeznek, amelyek támogatták a Dambot a Westpac elleni perben. Jól látszik, hogy ebben az esetben Feez Ruthning kihasználta az ügyvele erőfölényét.

1995. november elsején, a per közben, Feez Ruthning segédje, Richard Gaven levelet küldött szét cégeknek, amelyekben felhívta a figyelmüket arra, hogy nagy valószínűség szerint támogatják a

Drambo által indított pert. Az igazság az, hogy a legtöbb cég nem tudta ezt, azonban ezen bizalmas adatokat csak a Westpac tudhatta és hozhatta nyilvánosságra.

A végső célja ezen leveleknek az volt, hogy a Drambo minél előbb hagyjon fel a perrel. Ez a burkolt fenyegetés azonban nagyon is valóságos volt, olyannyira, hogy A. McNee, (Westpac Csoport Titkárság és Általános Tanácsadás osztály) szükségét érezte annak, hogy 1995. november 13-án egy újabb körlevélben értesítse a fenyegetett cégeket. Levelében azt javasolta, hogy a korábbi leveleiket ne fenyegetésként értelmezzék, és hogy a bank nem kíván élni a "törvény adta jogával" hogy a költségeit megtérítsék ebben az esetben.

Nem szokatlan az, hogy a bankok csődbe kergetik a felperest, így állítva meg a további peres eljárást. A Dramboval kapcsolatos további információk a fentebb hivatkozott levelekben és újságcikkekben találhatóak (Hivatkozás: 28, 28A)

Az eddigieket és az ezután következőket is figyelembe véve Westpac számára nehéz lesz meggyőzni bárkit is arról, hogy nem vádolhatóak lelkiismeretlen és csalárd magatartással. Akár úgy is fogalmazhatnánk, hogy a Westpac ügyvédje, Feez Ruthning esetlegesen átlépte a szakmai magatartási normákat. (Hivatkozás: 28, 28A)

A CBA 1991 májusi beadványában (Hivatkozás: 27A, S2519 és S2520-as oldalak) idézi Terry Cole bírót. Cole ott volt mind a Ralik, mind pedig a Carrati ügynél (legalábbis ezekről tudunk) mielőtt még a Countryside ügyszor került volna. Ez utóbbi ügynek a második napján Cole a következő megjegyzést tette: "addig ameddig tudatában vagy annak, hogy hova vezet ez az egész, mert számomra nyilvánvaló, hogy ez egy elkerülhetetlen úton halad". Nem kell Rhodes Scholarnak lenni, hogy megértsük hogy milyen irányban halad a per. A hetedik napon, mint derült égből a villámcsapás ezt a megjegyzést tette: "Halvány lila gőzöm sincs, hogy mi az a deviza alapú kölcsön". Még aznap, kicsivel később megjegyezte: "Most komolyan, ez csak az árfolyamokról szól, nem?". Colenak bírónak nyilvánvalóan semmilyen módon nem ismerte a deviza alapú kölcsönök problémáját. Ilyen emberekkel a bírói székben a bankok miért is ne lehetnének megelégedve a bírósági rendszerrel? A bank több millió dolláros eszközparkot üzemeltet a nap 24 órájában, hogy kezelje devizáját, míg a bíró szerint elegendő az aznapi újságot elolvasni (amikor az abban található árfolyamok már rég megváltoztak) S az Ön bizottsága elfogadja ezt a helyzetet!

A banki beadványokból egyértelműen kiderül, hogy elsődlegesen azokra a peres ügyekre támaszkodnak, amelyeket az adós hatalmas személyes és pénzügyi nyomás alatt visz és amelyekben megtagadták a jogaik érvényesítésének lehetőségét, ahogyan az Valentine professzor meghatározza (Hivatkozás 8, 1412 és 1413. oldal) "Nagyon kevés igazság van a jogrendszerünkben azon esetekben, ahol bank az egyik fél". Túlságosan sok összetevője van ezen ügyeknek, amelyek a bankoknak kedveznek, beleértve az ügy átláthatatlanságát, banki dokumentumok eltüntetését vagy utólagos fabrikálását. (Hivatkozás 14, 14A, 14B) Mindig arra a következtetésre jutunk, hogy a bankok egyik legfőbb feladata, hogy a bank nem megfelelő magatartását és tevékenységét a bírósági rendszeren keresztül legitimálja. Legtöbb esetben a bankokat perbe hívó feleknek egyik oldal sem adja meg az azt megillető jognak érvényt szerezzen. Tipikus példa erre a Somerset/Kabwand ügy. Pat Albion eskü alatt tett vallomása (1987. szeptember 2) melyben kijelenti, hogy a jegyzőkönyvbe nem mondhatott semmit és azt nem is olvashatta el.

A másik kiváló példa a költség. A beadványok és a hozzájuk szükséges fénymásolatok költsége a legtöbb esetben eléri a 30.000 AUD összeget, de gyakran jóval meg is haladja azt. Ezen felül számtalan olyan ismeretlen esemény van, amely megnehezíti és hátráltatja a bank elleni peres eljárást: a keresetlevél megírása önmagában dollár ezreket tehet ki, a bírói irányított meghallgatások is hatalmas összegeket emésztnek fel és teljesen kiszámíthatatlanok. Az ügyvédek óradíjban dolgoznak és vonakodnak egy általános összegért vállalni az esetet. Ha újabb ügyvédi vagy szakértői költség merül fel és azt az adós nem tudja előre és időben megfizetni, akkor az egész peres eljárás leáll. Ez teljesen ellentétes az ügyfél korábbi érdekeivel. Azt is tényként kell elfogadni, hogy a bank szándékosan manipulálhatta az adós kiadásait, így az adós nyomorgóvá és könyörgővé válik.

5. RÉSZ

A Deviza Alapú Kölcsön (DAK) NEM hibás termék (CBA bizonyíték 22/5/91 és Westpac bizonyíték 22/5/91)

Allan Cullen, az Ausztrál Bankszövetség korábbi elnöke szerint " ... megkülönböztetett figyelmet kell szentelni a hitelfelvételre és a hitelfeltevő pozíciójára az elejétől a végéig". (Hivatkozás 9) Az egész könyve ennek a szellemében íródott. Ez egyértelmű beismerése annak, hogy ez a termék extrém kockázatokat hordozott magában a kezdetektől fogva és teljesen kezelhetetlen egy egyszerű hitelfeltevő számára. Ismételten félrevezették Önöket. Fontos megjegyezni, hogy ezt a megjegyzést Cullen egy CBA banki előadáson ejtette meg, 5 banki alkalmazott előtt 1985 április 30-án. Erről is ír a 2. részben említett Look.

A Kincstári csoporttól Paul Hamilton (CBA vállalatvezető) részére 1985. október 4-én küldött (8. oldal, 6. bekezdés, "G" 73B - a CBA beadványában az S727-S732 oldalak, eredetileg L.E. Taylor (CBA vezető ügyvéd) részéről a következőt tartalmazza: "A Kincstári csoport szerint a CBA-nak tilos biztatni a kölcsönfelvevőket hogy nyitott devizapozíciót vegyenek fel azon esetekben, ha jövedelmük nem külföldi devizában keletkezik. Ellenkező esetben ez az egész egy spekulációs játszma". (S279) Amit Taylor elfelejtett, az annak az utolsó 5 sornak az idézése, amely a lényegét tartalmazza: "Sehol sem értik meg, ennek a veszélynek a nagyságrendjét és a külföldi fizetőeszköz alacsony kamata a hosszú távú gondolkodás hiányában már bizonyítottan sok ügyfelünket tönkretette. Ahogyan ezt látni fogjuk, ez az utolsó mondat a bank számára nagyon terhelő, így érthető, hogy Taylor miért hagyta ki a beadványából ezt a bank számára vállalhatatlan mondatot. A CBA beadványa - ahogyan az látható - szándékosan nem fedi a valós képet, így erősen megtévesztő és mint egy következmény, ÖNÖK ISMÉTELTEN FÉLRE LETTEK VEZETVE.

Továbbá, annak érdekében, hogy a bank elrejtse az Önök bizottságának a szeme elől ez a számukra terhelő anyagot, a CBA benyújtotta a beadványát ugyanazzal a címmel, de módosított hivatkozásokkal. Így ha valaki a címre keresett, már csak az újabb beadványt találta meg, így a terhelő anyag rejtetté vált és ismét, ÖNÖK FÉLRE LETTEK VEZETVE.

A CBA "G" dokumentumaiban, a G73B részben, John McLennan teljesen egyértelműen bemutatja, hogy a deviza alapú kölcsön egy hibás termék a teljesen átlagos és felkészületlen fogyasztó kezében (Hivatkozás: 3A, 10-11. oldal) A hitel engedélyezése és annak későbbi kezelése olyan komplex feladat, hogy termékként csak a bank volt képes kezelni, az adós teljesen a bank kiszolgáltatottjává vált. A kölcsönvevőnek egyáltalán nem volt beleszólása a termék kezelésébe. Ez azt jelzi, hogy az adósok ezen, a bank által jól ismert termék áldozatai voltak és hogy a bank minden rendelkezésére álló eszközt felhasznál annak érdekében, hogy akár megtévesztéssel is, de a valós tények ne lehessenek felfedhetőek.

6. RÉSZ

Nem felelősek az árfolyamból adódó veszteségekért (CBA bizonyíték 22/5/91)

A CBA a saját bevallása szerint "1985 év vége felé" hozta létre a Kockázatkezelési Tanácsadó Szolgálatát. Ez érdekes tény annak a tükrében, hogy 1986 év végéig egyetlen adós sem tudott ennek a létezéséről (vagy lehet, hogy ismét félrevezették Önöket) Arra biztatták minden egyes adósukat, hogy keressék meg a "Tanácsadó" szolgálatukat, ahol személyre szóló tanácsokkal kivezetjük a bajból. Ehelyett további több ezer dolláros adósságba verték az ügyfeleket a fiatal banki ügyintézők. (Arthur Browns, Hansard Report Sydney, 1991 május 22) (Hivatkozás 27) Egészen biztosak vagyunk abban, hogy emögött csakis a nagyobb profit reménye állhatott, hiszen a legtöbb, tanácsadásra beállított

alkalmazottnak szinte egyáltalán nem volt tapasztalata a deviza alapú kölcsönök működésével és nem tudott pontos információkkal és tanácsokkal szolgálni az őket felkereső adósoknak.

7. RÉSZ

A CBA és a Westpac Rahme (David Securities) ügyét használja precedensként

A Rahme (David Securities) vs. Cba ügy volt a legelső ilyen peres ügyek egyike, amelyet mind első- mind másodfokon is elvesztett a Rahmes. A Rahmes család Líbiából származott, így az angol nyelvet nem beszélték túl jól, így nem csoda, hogy az ország törvényeit sem ismerték mélyrehatóan. Ezen felül a jogi képviselőjük nem támaszkodhatott bármilyen korábbi precedensre, illetve teljesen tapasztalatlan volt az ilyen ügyekben. Így a per alatt nem csak hogy nem sikerült a CBA-ra terhelő dokumentumokat megszerezni, hanem a CBA kölcsönszerződésekben jártas ügyvédjével is szemberkerült. Ez esetben a fő problémát az okozta, hogy a CBA belső dokumentációja, amelyre jelenleg a „G” jelzéssel hivatkozunk, ebben az időben nem került nyilvánosságra, így a perük során azt nem használhatták fel. A Rahmes család ezen dokumentumok nélkül nem csak hogy elveszítette az első fokon a perét, hanem ezek hiányában sem a fellebbviteli bíróságon, sem pedig a Legfelsőbb Bíróságon nem nyerhettek. A későbbi, deviza alapú kölcsönökkel foglalkozó pereknél a CBA és a Westpac szinte minden egyes esetben ezt az ügyet hozták fel, mint precedens. Ha a Rahmes ügyet a napjainkban tárgyalnák, akkor homlokegyenest ellenkező ítélet lenne várható az azóta napvilágra került információk alapján.

A Quade ügyet az adós ugyancsak ezen ok miatt vesztette el ... hogy ezen dokumentumokhoz nem kaptak hozzáférést (Hivatkozás: 15) Viszont, a fellebbezést követően, a Szövetségi Bíróság az ügy újratárgyalását rendelte el, mivel a Bank nem nyújtotta be mindazon dokumentumokat, amelyeket törvén szerint be kellett volna. (A döntést a Legfelsőbb bíróság helybenhagyta) Ennek fényében úgy gondoljuk, hogy az összes CBA-ra vonatkozó döntés és megegyezés esetében ismételt vizsgálatra van szükség, amennyiben azok megállapítására ezen dokumentumok (elsődlegesen a „G” papírok) hiányában került sor.

8. RÉSZ

Rejtett költségek

A titkos kötelezettségek (rejtett költségek) adták a bankok profitjának legjavát. Bizonyítékok vannak arra vonatkozóan, hogy szinte minden adóst plusz összegekkel terheltek meg a kölcsöne lehívásakor. Ezek a plusz költségek néhány esetben akár a 80.000 AUD-t is elérték egyetlen egy kölcsönösszeg lehívása esetén. A helyzetet súlyosbítja, hogy amikor az adósok felismerték, hogy pénzügyi válságban vannak és megpróbálták a pozíciójukat védeni, akkor a

bankok további rejtett költségeket építettek bele a szerződésekbe. Ezek a plusz költségek dollár százazreket jelentettek adósonként, s ne feledjük, hogy adósok ezreiről van szó! (Hivatkozás: 8A, 11, 11A, 12, 12A) lásd még Ian McKay vallomását, aki az ANZ kereskedője volt. (Hivatkozás 21, 22, 23). A bankok külön bónuszt fizettek a kereskedőknek az alapján, hogy az általuk tető alá hozott szerződésben mennyi titkos profit volt elrejtve.

A bankok ezen eljárásokat rendkívül fondorlatos módon építették be a szerződésekbe. **Az elsődleges cél az volt, hogy mind az ügyfelek, mind a nyilvánosság és mind a bíróság elől elrejtse ezeket.** A bankok vezető tisztségviselői egyetértettek ezzel és eljárásokat határoztak meg arra vonatkozóan, hogy az egyes adósokból hogyan lehet további titkos profitot kitermelni. Ezt egyértelműen bizonyítja a „Westpac levelekben” található információ, a Bankers Trust botrány és egyes banki vezetők vallomásai. Ahogyan az a Official Hansard – Sydney (1991.04.29) 1435, 1436. oldalak, a Legfelsőbb Bíróság Bírója, Wood bírósági írt a Davkot vs. First National perében 1991. március 28-án jegyzőkönyvezte: „Nekik [a First National Bank] nem volt joguk ilyen árfolyam különbözet használatára. **Minden olyan árfolyamnak és költségnek, amelyet követelnek, a szerződésben szerepeltetni kell, méghozzá egészen pontosan**” (Hivatkozás 8A, 11, 11A, 12, 12A)

9. RÉSZ

Lelketlenség és kényszer

Miközben a bankok hatalmas nyereségeket könyveltek el, az ügyfelek egyre gyorsuló ütemben zuhantak a csőd és a teljes pénzügyi megsemmisülés felé. Ezt a bankok még azzal is elősegítették, hogy az amúgy is fizetésekre válnak ügyfeleket további büntetőkamattal sújtották, amelynek értéke akár az 5%-ot is elérhette. Amikor ezeket a kölcsönöket reklámozták, akkor senki sem beszélt ezekről a borzasztó kockázatokról. Senki sem vett volna fel deviza alapú hitelt, amennyiben ezeket a, bank által ismert, kockázat teljes körűen elmagyarázták volna.

10. RÉSZ

Adóelkerülés

A bankok a szingapúri kirendeltségüket használták arra, hogy az ausztráliai adófizetési kötelezettségüket csökkentsék. Ez a tény a korábbi bizottsági meghallgatáson külön jegyzőkönyvezésre került Trevor King (Eltran Group – elnök) részéről (Sydney, 1992.05.11) (Hivatkozások: 18, 50-55 oldalak) Azzal, hogy az ügyfelekkel belföldön kötötték a szerződéseket, olyan képzeletbeli adócsökkentést könyvelhettek le, amely szemben állt az ausztrál adózási rendszerrel. V.T. Mitchell (ausztrál adóhatóság) 1991. május 13-i beadványában rámutat arra, hogy a bankok hogyan mozgatják a profitot nemzetközi szinten. A deviza alapú hiteleknel a legfőbb kérdés az, hogy a szingapúri kirendeltség vajon teljesen önálló döntéseket hozhatott vagy csak mindent lepecsételtek és aláírtak, amit Ausztráliából küldtek nekik. Ahogyan azt már a 3. részben bemutattuk, nincs kétségünk afelől, hogy mi is történt. Le kell szögezni, hogy még az ausztrál adóhivatalnak is nehézségei voltak az ezzel

kapcsolatos iratok banktól történő beszerzésével kapcsolatosan. Mind a megszerzett információ, mind pedig az ausztrál adóhatóság ezzel kapcsolatos rendelkezései megtalálhatóak az ATO (ausztrál adóhatóság) beadványának „D” függelékében. (Hivatkozás: 10A, főleg S2947, S2954, S2955 oldalak, beleértve „D” függelék, S2966, S2967 és S2968 oldalak)

11.RÉSZ

Szándékosan megtévesztő magatartás

A CBA és a Westpac úgy íratta alá a kölcsönszerződéseket, hogy :

a, Az adósnak az adózási törvény 261. pontja szerint nem kell adójárulékot fizetnie (és az adósnak nem volt ismerete erről), mégis a bank ennek megfizetésére kötelezte.

B, A bank félrevezette az adóst azzal, hogy elhitette vele, hogy a bank nemzetköz piacokon szerezte be CHF/USD/JPY és egyéb fizetőeszközöket, így az adósnak kell megtérítenie a banknak ebből keletkező veszteségeit, amelyek szimplán nem léteztek. (Hivatkozás: 1E, 1F, 2A)

12.RÉSZ

Adóelkerülés

Az adótörvény 261(1) kimondja, hogy az adónak a (...) jelzáloggal együtt kell megfizeni. Amennyiben a jelzálog létesítésére 1915 szeptember 13-t követően kerül sor, úgy arra adót nem kell fizetni. Úgy véljük, hogy a bankok egyáltalán nem terhelhettek volna ilyen jellegű adójárulékot az adósokra.

(...)

Meg kell jegyeznünk, hogy az ANZ Bank már 32 millió AUD-t visszatérített azok ügyfeleinek, akiktől jogtalanul szedték be az adójárulékot. Érdekesnek találjuk, hogy semmilyen büntetés vagy eljárás nem indult ezzel kapcsolatosan.

(...)

A CBA, NAB és a WBC megtagadta, hogy az ANZ-hez hasonlóan megtagadta az így beszédett pénzek visszafizetését, holott erre a Legfelsőbb Bíróság-it ítélet is létezik.

13. RÉSZ

Csalás

A büntető törvénykönyv 1914-es kiadása a következő büntetendő bűnöket tartalmazza:

35 – hamis tanúzás

36 – bizonyíték kreálása

37 – szemtanú megvesztegetése

38 – szemtanú becsapása

39 – bizonyíték megsemmisítése

40 – hamis vád

42 - Bűnszövetkezet

43 -Igazságszolgáltatás akadályozása

63 - hamisítás

64 – hazugság

A fenti jogsértésekből számtalan valósult meg, mint például: - a bank utólagosan készített jegyzőkönyvet az ügyfélalálkozóról (ez létfontosságú dokumentum) (Hivatkozás: 14, 14A, 14B), dokumentumok visszatartása vagy megsemmisítése a bank alkalmazottai által. Már ha csak ezeket az eseményeket nézzük, főleg a Westpac és CBA-ra tekintettel, ezek a bankok már csak ennek alapján is félrevezették Önöket. A saját dokumentumaik erősítik meg hogy szándékosan vezették félre a Bizottságot, bár a Bizottság előtt őszintének kellene lenniük. Ahogyan azt a korábbi állandó bizottság előtt D.Lyons (devizaadós) (Hivatkozás: 18, 42. oldal) megállapítja: „Nekem nem kell azt mondanom, hogy a Commonwealth Bank hazudik, ez ott áll a saját dokumentumaiban”. (Hivatkozás 13, 14, 29A)

A Paddy Jones által megírt „Westpac levelek” amelyek egyértelműen és mélységesen terhelőek a Westpac-ra, kötelezően elolvasandóak! Ő az egyik vezető ügyvédje volt az Allen, Allen and Hemsley (véltetően a legrégebbi ügyvédi iroda Ausztráliában) amely a bankot védte az időben.

A bank az összes hozzá forduló kisvállalkozó és farmer számára a deviza alapú kölcsönt ajánlotta a normális kölcsön helyett, mint a céljaikhoz jobban illeszkedőt. Ennek elsődleges oka az volt, hogy ezen emberek vagyonosak és megbízhatóak voltak. Ebben az időszakban a bank már tudatában volt annak, hogy hasonló hitelfelvevők már elvesztették a teljes vagyonukat és ezek a kockázatok az új ügyfelek esetében is fennálltak A bank tudatában volt

annak (de az ügyfeleinek nem mondta el) hogy minden veszteség amelyet az ügyfél szenved el az adómentes bevételé (tőke) válik a bank számára. (Hivatkozások 2, 2A, 2B, 2C, 2D, 2E, 3, 4, 4A, 5, 6)

A kölcsön lehívásakor a bank hasraütésszerűen határozta meg a neki tetsző átváltási árfolyamot. Ez az árfolyam gyakran tartalmazott rejtett költséget (0.7%), amely további profitot jelentett a banknak.

A szerződésben a kölcsön kamatát 1.5% és 3% közötti intervallumban határozták meg kölcsönösen SIBOR (Singapore Inter-Bank Offer Rate) vagy LIBOR (London) alapon. A bank kihasználta az ügyfél tájékozatlanságát hogy a hivatalos árfolyamokon túlmenően további pénzt szedjen be tőlük. A kölcsön teljes futamideje alatt a rejtett költségeken keresztül minden egyes tranzakció során az ügyfélről további pénzeket húzott le a bank. Így volt ez még akkor is, amikor a legutolsó törlesztő részletnél a teljes kölcsön ausztrál dollárra lett konvertálva. (Hivatkozás 8A, 11, 11A, 12, 12A, 22, 23)

A bank úgy mutatta, hogy ezek a kölcsönök Szingapúrból származnak, miközben Sydney-ben és Melbourne-ben hoztak minden döntést és ezen irodákban készítették el a dokumentumokat. Minderre azért volt szükség, mivel így a szingapúri adózás vonatkozott a bankra, amely 0-10% körül mozgott és az ausztrál adókulcsokhoz képest sokkal kedvezőbb volt. Ez az ausztrál adórendszer bevételét csökkentette sok millió dollárral. (Hivatkozás 10A, specifikusan: S2947, S2954, S2955, beleértve a „D” függelék S2966, S2967 és S2968 oldalá és a 18-as hivatkozást)

A bankok ezen túlmenően kényszerítették az adósokat az adók megfizetésére holott még a saját ügyvédek is azt tanácsolták, hogy ne tegyék ezt, mivel illegális, hiszen ez sérti az Adótörvény 261. pontját. A bankvezetők közötti levelezésekben is nyoma van, hogy ezt a tanácsot megkapták, azonban úgy döntöttek, hogy ennek ellenére az adó összegét továbbra is beszedik. Végül a Legfelsőbb Bíróság bírójá, Brennan bíró kritikus hangot ütött meg a bankok azon gyakorlatával kapcsolatosan, hogy ezeket az összegeket megtartják és továbbá kárpótlási törvényre hivatkozott. (Hivatkozás 10E, 46. oldal)

A bizonyítékok alapján úgy tűnik, hogy az adósoktól beszedett adónak nagyon kicsi része, ha egyáltalán került át az adóhivatalhoz. Annak ellenére, hogy a bank kötelezve volt arra (a nyomozás részeként) hogy az adósoknak ezen adatokat átadja, sohasem tette meg. (Hivatkozás 10, 10A)

A banki alkalmazottak eskü alatti hamis tanúzást követtek el a deviza alapú kölcsönökkel kapcsolatos perekben. Még a Westpac korábbi vezető igazgatóját is hamis tanúzáson kapták, két különböző devizahitel ügyben. Úgy tűnik, hogy a banki vezetők felkészültek arra, hogy bármire megesküdjenek és bármit hazudjanak, ami a bank érdekeit védi a tárgyalótermen belül és azon kívül és ezért semmifajta retorziót nem kapnak. (13 rész ezen beadványon belül)

A Királyi Bizottságon kívül szinte senkinek nincs esélye arra, hogy ebben a deviza alapú kölcsön átverésben rendet tegyen, igazságot szolgáltasson az áldozatoknak, kárpótolja az ausztrál adófizetőket és helyreállítsa a bizalmat az ausztrál bankok irányában.

Korábbi bankvezető, Andrew Thompson M.P. Az ABC reggeli híreiben (1985. december 20, 7:30) komolyan felhívta a Királyi Bizottság figyelmét a deviza alapú kölcsönök körülölelő illegális tevékenységekre: „Amíg ez (deviza alapú kölcsönök) ki nincsenek söpörve a rendszerből, addig a bankrendszerben nem lehet megbízni. Nagyon erős a gyanú, hogy hatalmas gonoszság van emögött és ez mindig visszatér, ameddig ki nem állunk a nyilvánosság elé és meg nem mutatjuk, hogy ez nem történhet meg még egyszer”. 1996. május 3-án a Sydney Morning Herald közzétette, hogy a rendőrség nyomoz az ANZ ellen, ugyanis annak egyik vezetője által meghamisított bizonyítékok alapján döntött a bíróság a bank javára.

14.RÉSZ

Gondatlanság (a hitelfelvevő rovására)

Több példát is lehet mondani erre: -

A bankok azt mondták, hogy nincs elegendő emberük és felszerelésük arra, hogy az ügyfeleiket megvédjék az árfolyam ingadozásból adódó veszteségektől. (Hivatkozás 2, 2A)

A CBA többször állította azt, hogy ügyfeleiknek lehetősége volt a deviza alapú kölcsöneik kockázatai alól kibújni. Önök ismét félre lettek vezetve. A hivatalos Hansard Report of Sydney 2156. oldalán (1991.05.22) láthatjuk Mr. A. Poultert (CBA hitelezési főosztályvezető) aki kijelenti, hogy a kölcsönfelvevőnek nem volt lehetősége fedezni a kitettséget a napi záraskor. Elképzelteti, hogy csupán 6 hónap alatt mekkora veszteséget könyvelhet el az adós!(Hivatkozás 27) A CBA beadványának (1991 május) S2513 oldalát olvasva találkozhatunk azzal a kijelentéssel, mely szerint felesleges volt biztosítani az ügyfeleket, mivel a piac kicsi. 1986 második felére az adósok viszont már annyira eladósodtak, hogy nem bírták fizetni a törlesztő részletüket, sem pedig zárni a pozícióikat.

Hogy lássuk, hogy mi a baj ezzel, vegyük elő a CBA 22/5/91-es bizonyítékát (Poulter, 2156. oldal) idézem:

„1986 augusztusában felállítottunk egy felügyelő csoportot, amely a deviza alapú kölcsöntermékeket kísérte figyelemmel és azok engedélyeztetését szabályozta. Augusztus vége felé engedélyeztük az ügyfeleknek, hogy más devizára állhassanak át. Ezzel lehetőséget kaptak, hogy a napi zárás után más fizetőeszközt választhassanak. Ez korábban nem volt elérhető számukra, mivel akkor a kölcsönön túlmenően spekulálhattak volna.

15.RÉSZ

A bankok hamis értékelései

A bankok általában saját maguk készítik el az értékeléseiket. Bár ezen értékek általában ismertek mindenki számára, azonban nem tekinthetők valós piaci adatoknak. Egy adott ingatlanra alapított jelzálog értéke attól függően mehet fel vagy le, hogy a bank kölcsön akar-e adni vagy új ügyfelet szeretne szerezni.

Egy nagyon jól dokumentált esetben egy bankvezető a jelzálog értékét 210.000 AUD-ról 475.000 AUD-ra növelte 73 nap alatt (ez 126%-os emelkedés) hogy több pénzt tudjon hitelezni. Ahogyan arra Spender Bíró (Somerset/Kabwand vs NAB, Szövetségi Bíróság G65, 1986) rámutatott, hogy a bankvezető ezen csalása is hozzájárult a bankcsödhöz.

Egy másik esetben, a CBA értékbecslője három egymás melletti telket értékelt „semmi”, „negatív” és „103.500 AUD” összegűre. A két elsőt pár héten belül 160.000-ért eladták, amelyből a „negatív” besorolásút azonnal tovább is adták 100.000 AUD áron. A harmadik telek pár hónapon belül 820.000 AUD-ért kelt el. Olyan telkekről beszélünk tehát, amelyeket a bank „három telek, kb. 750.000 AUD összesen”-re taksált, 6 hónappal korábban.

Elengedhetetlen tehát, hogy a parlament egy független hivatalt állítson fel, hasonlóan az értékpapír piac felügyelethez, amelynek célja, hogy a kölcsönszerződés mindkét felének érdekeit védje. Ez az hatóság meggátolná a bankot abban, hogy illegálisan lefoglaljon annak érdekében hogy az adóst kiforgassa a vagyonából. Egyben biztosítja azt, hogy nem áll be a részadósság, így a bank csődöt tud kezdeményezni.

16. RÉSZ

Hamisított banki feljegyzések

Szinte végtelen mennyiségű van belőlük. A banki ügyintézők naplójának oldalai általában lefűzhetőek, így bármikor bármelyik oldal kicserélhető. Ennek ellenére a bíróságon elfogadják ezeket. Az ember cinikusan azt feltételezheti csak, hogy úgy tartják, egy akármilyen feljegyzés is jobb mint a semmi. (Hivatkozás 14, 14A, 14B, 29)

17. RÉSZ

Banki nyilatkozatok

Bizonyítékunk van arra, hogy a banki nyilatkozatok és szerződéseket a bank jogi osztálya, ügyvédek és a bank ügynökei szerkesztik, de a banki ügyintézők írják alá. Ahogyan az később kitudódik, eskü alatt ugyanezen banki ügyintézők ellentmondó bizonyítékokat szolgáltatnak. Úgy tűnik, hogy a banki alkalmazottak ezen dokumentumokat legtöbbször kényszer alatt írják alá, mivel tudják, hogy amennyiben bármilyen kifogást támasztanának a dokumentummal kapcsolatosan, úgy az állásuk bánhatná. Emellett a főnökeik juttatásai is veszélybe kerülhetnek, ha ők ellenállnak. (Hivatkozások 29, 29A, 29B, 29C)

18. RÉSZ

Nyomozati anyagok

Számos példánk van arra vonatkozóan, hogy a bank nem adja át az összes releváns dokumentumot a nyomozati szakasz folyamán. A legtöbbször arra vonatkozóan nem kapható információ, hogy a bank honnan szerezte a pénzt. Azt tudjuk, hogy a bank a pénzt devizakereskedelemből szerzi, ami után nem fizet adót, illetve nem vesz rajta, ha az AUD értéke csökken. Így az adósok kemény veszteségeket szenvednek el, míg a bank hatalmas profitot termel, ez Ausztrália legnagyobb csalási botrányát jelentheti. (Hivatkozás: ezen beadvány 2. rész) Mégsem adták ki számunkra az ezzel kapcsolatos dokumentumokat, illetve nincs tudomásunk arról, hogy a Bizottság megkapta volna. A bankok az adósokat mindig is megvetéssel kezelték, s úgy hisszük ugyanilyen módon álltak hozzá a korábbi bizottsághoz is.

Nem tartható helyesnek az az eljárás, hogy a nyomozati anyagok azon dokumentumoktól függenek, amelyet az egyes felek adnak be a bíróságra beadványként. Teljes mértékben vitatjuk Dr. N.J. Purcell (Westpac, ügyfélkapcsolati igazgató) azon állítását, mely szerint a Westpac minden esetben teljes és komplett anyagot adott át. (Hivatkozások 27, 2077-2078 oldalak) Ahogyan a deviza alapú kölcsönök perei haladtak, a Westpac kötelezve volt arra, hogy egyre több dokumentum beadásával fedje fel a kölcsönkihelyezés és kezelés teljes mechanizmusát. Ennek ellenére a Westpac megtagadta hogy a szingapúri kirendeltségének működési és egyéb speciális dokumentumait átadja. A kölcsönvevőknek ezzel szemben sosem voltak hátsó szándékaik. Ők csak az igazságukat keresték és Dr N.J. Purcell hamis bizonyítékai megfosztották őket az igazságtétel lehetőségétől.

Egy későbbi per folyamán L.E.Taylor (CBA, vezető ügynök) minden esetben azt vallotta eskü alatt, hogy az adósok minden anyagot megkaptak, ami a perükhöz kötődik. Ennek ellenére a Szövetségi Bíróság a Quade ügyben ítéletében kimondta, hogy nem minden dokumentum került elő a nyomozás során. A Legfelső Bíróság ezt a döntést helybenhagyta. Egyre nyilvánvalóbb, hogy a nyomozások egyre komolytalanabbá váltak. Egy adós hogyan bizonyosodhat meg arról, hogy a bank minden releváns dokumentumot átad? (Hivatkozások 15, 16)

Az FCBA a „Megbízol a bankodban?” cikkében fejtegeti, hogy mélyebb, pontosabb és széleskörűbb nyomozásra van szükség. A bankok a deviza alapú kölcsönök köré hallgatásból és dokumentumok eltüntetéséből egy masszív „kínai falat” építettek. Azonban ennek a falnak a repedésein keresztül információk szivárognak ki, amelyek alapján lassan összeáll a kép erről a csalóka összképről és az egyes felek közötti érdekellentétekről. A legnagyobb jelentősége annak van, hogy a bank megtagadja azon dokumentumok átadását, amellyel bizonyítani tudná, hogy svájci frankot adott vagy vett. Minden esetben, amikor ezt kérte a bíróság, inkább peren kívül megegyeztek az ügyféllel. **Ez még jobban megerősíti azt a teóriát, hogy itt valójában belföldi (azaz ausztrál dollár) hitelről van szó, amelyet csak adóelkerülési és profitszerzési okokból kozmetikáztak.** (Hivatkozások 10A, 20)

Példáink vannak arra, hogy perdöntő számítások, számolások és bizonyítékok lettek cenzúrázva dokumentumokban. Ezt erősíti meg a korábbi bizottság részére J.R.McLennan (korábbi Westpac alkalmazott) által benyújtott beadvány. Ha elővesszük ezt a papírt (1991. november 20-i dátummal) láthatjuk, hogy a bevezető részben kifejti, mely szerint a Westpac folyamatosan váltogatta a stratégiáit, hogy elkerülje a deviza alapú kölcsönrel kapcsolatos vizsgálatokat, még ha azt a Parlament is indította volna. Ebben az átfogó beadványban beszámol több esetről, melyekben dokumentumok, perdöntő adatok és számok voltak visszatartva a bank által. (Hivatkozás 1H) Rengeteg példánk van arra, hogy a bankok nem adják át az összes, nyomozáshoz szükséges dokumentumot. Pedig a büntetőörvénykönyv

alapján, ha valamely szerződés 200 dollárnál többről szól, akkor azt 7 évig tárolni kell. Megszegése esetén dokumentumonként 10.000 dollár a büntetési tétel.

A bankok előszeretettel hátráltatják azzal a nyomozást, hogy minél később adnak át dokumentumokat. Gyakran csak a tárgyalás közben kerül elő egy dokumentum, de volt már olyan is, hogy a Westpac 17 hónappal azután adott be egy ügyfél által kért dokumentumot, hogy a vezető banki tisztségviselő eskü alatt úgy nyilatkozott, hogy minden dokumentumot átadtak. S ebből sohasem volt bántódásuk. Évszázadok óta elfogadott az, hogy a bizonyíték hiánya maga a bizonyíték, azaz „bűnös aki néma”. A Somers vs. NAB ügyében a bankot hét esetben kötelezték az összes bizonyíték benyújtására, majd, majd a tárgyalás során még további több száz oldal kerül elő, amelyet a banknak korábban, még eskü alatt, be kellett volna nyújtania.

19.RÉSZ

A bank és az üzletkötők

Úgy gondolhatnánk, hogy az üzletkötők a kölcsönfelvevő érdekeit nézik. Semmis sem áll távolabb az igazságtól. Ugyanis nem szabad elfelejteni, hogy az üzletkötő a következő ügyfelét is a bankon keresztül kapja. Megdönthetetlen bizonyítékunk van arra, hogy a bank és az üzletkötő összejátszik abban, hogy becsapja és megzavarja az adóst. Nagyon szorosan és közösen dolgoznak azon, hogy elkerüljék azt, hogy az adós bepereje őket. Ez megint egy olyan jelenség, amely miatt a Királyi Bizottságnak kell közbelépnie.

20.RÉSZ

Hamis tanúzás a bíróságon

Legkülönbélebb bizonyítékaink vannak arra vonatkozóan, hogy banki ügyintézők nyilvánvalóan hamisan tanúznak a bíróság előtt. Mégis elismerő mosolyokat kapnak a banki csapattól, amikor elhagyják a tanúk padját, s ezt követően semmilyen egyéb vizsgálattal, retorzióval nem kell szembe nézniük. Ez vezetett el odáig, hogy a bankok hamis tanúzását megbocsátható bűnnek tartják. Hogyan is fér ez bele a bank vállalatirányítási és minőségellenőrzési politikájába?

Tipikus példaként lehet még felhozni Albert Look (Westpac vezető) Queensland Szövetségi Bírósága általi meghallgatását a Thannhauser ügy során, melyben Pincus bíró Look vallomását teljesen megbízhatatlannak és hazugnak ítélte meg. Úgy gondoljuk, hogy Albert Look legalább 5 esetben tett hamis vallomást a deviza alapú hitelekkel kapcsolatosan amikor a bizonyítékokról kérdezték. (Hivatkozás 24) Stuart Flower (néhai) a Westpac egy korábbi vezető igazgatója, ugyancsak hazugnak találtatott Keely bíró által. Keely bíró az ítéletében úgy fogalmazott, hogy: „Folyamatosan arra a megállapításra jutottam, hogy Flower hamis válaszaival megpróbálja félrevezetni a bíróságot”.

21.RÉSZ

A bankok jogi költségei és az adócsökkentése

A bankok részéről felmerülő jogi költségeket úgy csoportosítják át, hogy az az adott ügyfélre elszámolható legyen, így az az adóból levonható. Így voltaképpen az adófizetők fizetik bankok pereit az adócsökkentésen keresztül.

22.RÉSZ

A „Rico” szabályozás

Ezt a szabályozást az USA törvényhozása vezette be, hogy felvegye a harcot a Mafia csalásaival, átveréseivel és pénzmosásaival szemben. A szabályozás nagy sikereket ért el és a legtöbb bank, intézmény és egyebek az USA-ban alkalmazzák. Ezen jogszabályok akkor alkalmazhatóak egy adott intézményre, amennyiben kétség nélkül bizonyítható, hogy az átverés vagy csalás az adott intézményen belül „mintát” alkot. Jelenleg ezen jogszabályt alapján kezdtek vizsgálatot a Westpac-nál egy nevadai aranybánya indítványa által. Ugyanis a cég Ausztráliába és észlelték, hogy a Westpac több esetben lett beperelve a rejtett költségek miatt.

Azt javasoljuk, hogy miután mindent adat a Királyi Bizottság rendelkezésére áll és megfelelő korrekciós intézkedések lettek foganatosítva, ebben az országban is a RICO-hoz hasonló jogszabályokat kell törvénybe iktatni.

Nagy vonalakban az eljárásról:

- Tárgyalás esküdtszék előtt tartandó.
- A perköltség részlegesen is finanszírozható, így egy átlagos állampolgár is perelhet. (ügyvédi irodáknak 30%)
- Az okozott kár háromszorosán kell számolni.
- Ha az adott intézmény bűnösnek találtatik, úgy minden engedélyét elveszíti.
- A munkavállalókat a büntető törvénykönyv alapján ítélik el.

Úgy tartjuk, hogy miután millió dollárokat költöttek el a bankok vizsgálatára, ez csak arra volt alkalmas hogy a bankok olyan komédiában tetszelegjenek, amely kifárasztja és elkészeríti az általuk lerabolt embereket és késlelteti a Királyi Bizottság munkáját. (Hivatkozás 30)

23. RÉSZ

Válaszok a Westpac beadványára

A FCBA (devizát kölcsönzők szövetsége) és egyéni Westpac adósok érdekében

1991.08.29 – beadvány S4175-S4246

1, Beadvány S4199 oldal D1 Hivatkozás 18A

Idézet „Csak három ügyben született ítélet a Westpac-kal kapcsolatosan”. Ez az állítás félrevezető, ugyanis mind a három esetben az adósoknak adtak igazat. (Kiegészítő hivatkozások 1C)

2. Beadvány S4202 D8 Hivatkozás 18A

„Azt állítani, hogy a Westpac erőszakosan terjesztette a deviza alapú hiteleket, minden alapot nélkülöz”. A bank saját dokumentumai cáfolják meg ezt a hazugságot. (Kiegészítő hivatkozások 1H, 2A, 2B, 2C, 2D, 2E, 6, 24)

3. Beadvány S4221 G1 2. bekezdés Hivatkozás 18A

„Nincs olyan 'titkos' költség vagy rés, amelyet a bank az ügyfélre terhelt vagy kivetett volna.” Ez a kijelentés kétségtelenül hamis, ahogyan azt számos bírósági jegyzőköny is bizonyítja. (Kiegészítő hivatkozások (8A, 11, 11A, 12, 12A)

Az Önök korábbi bizottsági beszámolójában („Változások ellenőrzése”) a 114. oldal 6.53 bekezdésében 3 hamis állítás található F. Conroy-tól (Westpac, felelős vezető) (Hivatkozás 25) Kijelenti, hogy "ezen súlyos vádakra semmilyen formában nem kívánnak reagálni". 1985-ben, Conroy volt a felelős a Westpac ázsiai piacainak irányításáért, így ezzel kapcsolatosan minden információnak a birtokában kellett lennie. Nyilvánosan kérdezzük, hogy a korábbi Bizottság miért fogadta el azt az figyelemre méltó állítást, mely szerint nem látták a Cooper és Lybrand nyomozás anyagát és miért nem reagáltak az elhangzott vádakra?

24.RÉSZ

ÖSSZEGZÉS

Bízunk abban, hogy az itt felsorolt anyagokat és tényeket a Bizottság gondosan átolvass, elemzi, részünkre választ ad, majd továbbítja azt a Királyi Bizottság felé.

A Királyi Bizottság korábbi NSW rendőrségén belüli vizsgálódásait a korrupst rendőrök és politikusok hátráltatták. Ugyanez a helyzet a bankok esetében is, ugyanis azok, akik hatalmas vagyonokat szedtek össze és jelenleg is szednek ezekből a kölcsönökből, minden követ meg fognak mozgatni, hogy a Királyi Bizottságot addig hátráltassák, ameddig csak lehetséges.

Úgy érezzük, hogy csak nagyon kevés olyan elhivatott ember van az országban, mint John Halton, aki az NSW Police ügyét vitte. Általánosságban mondván, úgy véljük, hogy jogunk

van megkérdőjelezni a korábbi bizottság tagjainak az elhivatottságát. Pár apróbb kivételtől eltekintve, a mi szövetségünk elvesztette a hitét, hogy ez az ügy a Bank Enquiry vagy a Parlament kezdeményezései által megoldást találna.

Követeljük, hogy zabolázzák meg a bankok túlkapasait és a bankok tisztességtelenségét, amely a bankrendszerünk szívét majszolja. Úgy gondoljuk, hogy az Ön Bizottságának a RICO szabályozás törvénybe iktatását kell kérnie a Parlamenttől.

Megértjük, hogy ezen beadvány több olyan elemet is tartalmaz, amely túlmegy a bizonyítékok azon körén, amelyre igény tartott, azonban a mi legfőbb célunk az, hogy bemutassuk hogy milyen széleskörűen vezetik félre a bankok a lakosságot és egyben a Bizottságot is: Az Ausztrál Parlament állandó Bizottsága az ausztrál népet képviseli. A bankok megkérdőjelezhető viselkedése nem csak a külföldi pénznemben nyilvántartott kölcsönök esetén tapasztalható, hanem áthatja a mindennapi banki ügymenetet is, beleértve az ausztrál dollár kölcsönöket is. Ezzel kapcsolatba a figyelmükbe ajánljuk Amanda Vanstone szenátornak címzett 1996. január 23-i beadványt (Hivatkozás 14, 14A, 14B) amely rámutat bankok által elkövetett szabálytalanságokra. Ezt a beadvány John A. Salmon indította, aki 36 évig igazgatta az Ausztrál Nemzeti Bankot és az elmúlt nyolc és fél évet banki konzulensként töltötte. A Salmon beadvány 7 peres esetet mutat be, melyek mindegyikénél felfedezhető a bank csalárd magatartása. Ezek a bankok mégis nyertek az adósok ellen.